

60 χρόνια μετά την έκδοση της «Αναγέννησης»

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα συνεχίζει να δίνει την αναγκαία, αναντικατάστατη και επίκαιρη συμβολή του στον αγώνα για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι

Πριν έξι δεκαετίες, τέτοιες μέρες, κυκλοφόρησε στα περίπτερα το περιοδικό «Αναγέννηση». Η κυκλοφορία της «Αναγέννησης», σήμανε την έναρξη της δημόσιας αντιπαράθεσης των μαρξιστών-λενινιστών της Ελλάδας στη μεγάλη στροφή που επιβλήθηκε στο ελληνικό και διεθνές κομμουνιστικό κίνημα μετά το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ και την λεγόμενη «6η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ», το 1956. Αποτέλεσε την αφετηρία μιας μεγάλης πορείας που επεδίωξε να φράξει τον δρόμο στην άλωση του κομμουνιστικού κινήματος από τον διαλυτικό ρεύμα αναθεώρησης των αρχών του, από τον ρεβιζιονισμό όπως καθιερώθηκε να λέγεται.

Οι μαρξιστές-λενινιστές κομμουνιστές του επαναστατικού ΚΚΕ που την ξεκίνησαν είχαν επίγνωση των μεγάλων δυσκολιών αυτής της προσπάθειας και τον χρόνο που θα απαιτούσε. Στο πρώτο, κιόλας, τεύχος της η «Αναγέννηση» υπογράμμιζε πως η πάλη των μαρξιστών-λενινιστών περνάει «στο στάδιο της αποφασιστικής αντιπαράθεσης στον οπορτουνισμό» και πως «το στάδιο αυτό θα είναι ένα δύσκολο και μακρόχρονο στάδιο, πού θα χαρακτηρίζεται από έντονους και πολυσύνθετους αγώνες». Αυτά γράφονταν το 1964, όταν στο διεθνές πεδίο διεξάγονταν ήδη ένας θυελλώδης αγώνας ενάντια στον Χρυσοτσιωφικό ρεβιζιονισμό, επικεφαλής του οποίου ήταν το ΚΚ Κίνας με ηγέτη τον Μάο Τσετούνγκ, ενώ ιδιαίτερη συμβολή είχε και το ΚΕ Αλβανίας με ηγέτη τον Εμβέρ Χότζα. Όταν αργότερα και αυτά τα κόμματα χτυπήθηκαν από τον ρεβιζιονισμό, οι δυσκολίες του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος μεγάλωσαν κι άλλο. Παρ' όλα αυτά η πάλη των μαρξιστών-λενινιστών συνεχίστηκε για τους στόχους που έθεσε από την αρχή και συνεχίζεται και τις μέρες μας.

Σήμερα που η Σοβιετική Ένωση έχει διαλυθεί, που στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες παλινορθώθηκε ο καπιταλισμός, που τα κομμουνιστικά κόμματα αποσυντέθηκαν ή μετατράπηκαν σε αστικά-σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, σήμερα που τα αποτελέσματα της επικράτησης του ρεβιζιονισμού στο κομμουνιστικό κίνημα έχουν γίνει ολοφάνερα, έχει αποδειχθεί πόσο δίκαιος ήταν ο αγώνας που ξεκίνησε το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα. Οι μαρξιστές-λενινιστές κατηγορήθηκαν και συκοφαντήθηκαν ως «διασπαστές» του κομμουνιστικού κινήματος γιατί κατάγγειλαν τον ρεβιζιονισμό και ήλθαν σε ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ρήξη μαζί του. Ωστόσο, η ιστορία έδειξε περίτρανα πως οι διασπαστές, αυτοί που κατακερμάτισαν και αποσύνθεσαν τα κομμουνιστικά κόμματα και έφεραν στη σημερινή τεράστια υποχώρηση το κομμουνιστικό κίνημα, αυτοί που έφεραν ξανά τον καπιταλισμό στις σοσιαλιστικές χώρες ήταν οι ρεβιζιονιστές που κυριάρχησαν στις ηγεσίες των κομμουνιστικών κομμάτων. Αυτό που οι μαρξιστές-λενινιστές εξαρχής προειδοποιούσαν ότι θα κάνει ο ρεβιζιονισμός, αν επικρατούσε, δυστυχώς έγινε. Και

οι συνέπειες του είναι πολύ βαριές: οι σοσιαλιστικές χώρες έπαψαν να υπάρχουν, το εργατικό και λαϊκό κίνημα οπισθοδρόμησε σε όλο τον κόσμο, οι αγώνες του αποδυναμώθηκαν και το κεφαλαιοκρατικό σύστημα έχει προχωρήσει στην αφαίρεση εργατικών κατακτήσεων και λαϊκών κατακτήσεων ενός αιώνα.

Για υποκειμενικούς και αντικειμενικούς λόγους η επικράτηση του ρεβιζιονισμού δεν αποφεύχθηκε παρά τη μεγάλη μάχη που έδωσε το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα για να μη συμβεί αυτό. Ωστόσο, η πάλη των μαρξιστών-λενινιστών έδωσε κεφαλαιώδη συμβολή στο ξεσκέπασμα της πραγματικής φύσης του ρεβιζιονισμού και κατάφερε μέσα στη ρεβιζιονιστική λαίλαπα που έπεσε πάνω στο κομμουνιστικό κίνημα να κρατήσει όρθιο ένα κομμάτι του, κατόρθωσε να συγκροτήσει ένα κόκκινο απόσπασμα που συνεχίζει να βαδίζει στον επαναστατικό δρόμο με την κόκκινη σημαία ψηλά ενώ ο ρεβιζιονισμός την έχει πετάξει εδώ και χρόνια στη λάσπη.

Αυτή είναι η κύρια συνεισφορά του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος που συνεχίζει να δίνει και σήμερα. Εχθροί και συκοφάντες του επιχείρησαν πολλές φορές να διαβάλουν και να μηδενίσουν τη μεγάλης σημασίας συνεισφορά του αλλά δεν το κατάφεραν, γιατί η ανθεκτικότητα του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος πηγάζει τόσο από το γεγονός ότι οι δυνάμεις του αποτελούν πρωτοπόρο τμήμα του αγωνιστικού κινήματος της εργατικής τάξης και του λαού μας όσο και από το γεγονός ότι οι ιδεολογικοπολιτικές θέσεις του έχουν επιβεβαιωθεί στα θεμελιώδη ζητήματα μέσα στην πράξη και δίνουν επίκαιρες απαντήσεις για τα μεγάλα προβλήματα του λαού και του τόπου μας .

Στον αγώνα του το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα άκουσε και φωνές να του λένε ότι εξαντλήθηκε η προωθητική δύναμη του και να στραφεί στην αναζήτηση ενός απροσδιόριστου «νέου κομμουνιστικού κινήματος». Οι φωνές αυτές κατέληξαν να προβάλλουν διαλυτικές απόψεις συνολικά για το κομμουνιστικό κίνημα και να αποσυρθούν από αυτό, ενώ το μαρξιστικό -λενινιστικό κίνημα συνεχίζει μαχητικά την πορεία του. Σαν ασθενική ηχώ τους αντηχεί σήμερα και η άποψη ότι *«το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα έκλεισε τον κύκλο του»*, γιατί *«εδώ και χρόνια ολοκληρώθηκε αυτό που είχε και μπορούσε να δώσει στις συνθήκες της δεξιάς στροφής και της εμφάνισης της παλινόρθωσης»* και ότι η εποχή μας χρειάζεται κάτι *«νέο»*, το οποίο, ωστόσο, δεν καθορίζεται.

Αντιλαμβανόμαστε αυτές τις απόψεις ως αντανάκλαση της πίεσης που ασκεί ο σημερινός δυσμενής συσχετισμός δυνάμεων σε βάρος του κομμουνιστικού κινήματος και το γεγονός ότι το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα δεν έχει φτάσει σε εκείνη τη μαζική ανάπτυξη που να είναι ικανή να αντιστρέψει αυτόν το δυσμενή συσχετισμό.

Όμως οι δυσκολίες ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος είναι κρίσιμο λάθος να οδηγούν σε θέσεις που δεν ανταποκρίνονται σε μια αντικειμενική εκτίμηση του σύγχρονου ρόλου του μαρξιστικού -λενινιστικού κινήματος και μπορούν να ανοίξουν τον δρόμο σε μια εκτροπή προς λαθεμένες κατευθύνσεις που δεν συμβάλλουν στην ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα δεν έδωσε μόνο στο παρελθόν σωστές απαντήσεις στα προβλήματα που συντάραζαν το διεθνές και εγχώριο κομμουνιστικό κίνημα, σχεδόν 70 χρόνια τώρα. Εξακολουθεί και σήμερα να δίνει απαντήσεις στα σύγχρονα προβλήματα που ανταποκρίνονται στην ανάγκη της ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος και της ανάπτυξης του επαναστατικού αγώνα για τη μεγάλη υπόθεση του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

*

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα βαδίζει σταθερά και με συνέπεια το σοσιαλιστικό δρόμο και είναι μοναδική η συμβολή του στην κατανόηση των αιτιών της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Υπερασπίστηκε και υπερασπίζει το ιστορικό έργο οικοδόμησης του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση υπό την ηγεσία του Λένιν και του Στάλιν, όπως και το αντίστοιχο στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας υπό την ηγεσία του Μάο Τσετούνγκ. Η επέλαση του ρεβιζιονισμού στο κομμουνιστικό κίνημα φόρεσε αντισταλινικό και αντιμαοϊκό περίβλημα για να αμαυρώσει την περίοδο του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση και στην Κίνα και για να προωθήσει τα μέτρα της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Η υπεράσπιση της περιόδου του σοσιαλισμού και ο ξεχωρισμός της από τη ρεβιζιονιστική περίοδο καπιταλιστικής παλινόρθωσης στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες είναι ένα κρίσιμο ζήτημα. Βοηθά να δούμε στην πράξη τη διάκριση μεταξύ του σοσιαλιστικού και καπιταλιστικού δρόμου. Αυτή η διάκριση είναι πολύτιμη, απόλυτα αναγκαία για το προχώρημα του σοσιαλισμού στο μέλλον.

Σε αυτό το κεφάλαιο η αντιπαράθεση του μαρξισμού-λενινισμού με τις σύγχρονες μορφές ρεβιζιονισμού συνεχίζεται αμείωτη. Η ρεβιζιονιστική ηγεσία που επιβλήθηκε στο ΚΚΕ μετά το 1956, με περιτύλιγμα την «ανανέωση» του κομμουνιστικού κινήματος, υιοθέτησε και αναπαρήγαγε για χρόνια όλη την αντισοσιαλιστική πραμάτεια του σοβιετικού ρεβιζιονισμού. Από τις δυο πτέρυγες στις οποίες διασπάστηκε μετά το 1968, εκείνη που εντάχθηκε στο ευρωκομμουνιστικό ρεβιζιονιστικό ρεύμα τη διατήρησε ατόφια, ως τις μέρες μας που μετατράπηκε με το ΣΥΡΙΖΑ σε ένα ανοικτό αστικό κόμμα -πλήρη υπηρέτη του καπιταλισμού. Η άλλη που, συνέχεια της αποτελεί η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ, για δεκαετίες μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1990, διέβαλε το σοσιαλισμό ταυτίζοντας τον με τον ρεβιζιονισμό του Μπρέζνιεφ ακόμα και του Γκορμπατσόφ που οδήγησε στην καπιταλιστική παλινόρθωση και στη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και του ΚΚΣΕ. Πόσο έχει αλλάξει αυτή τη θέση της σήμερα; Αν και μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης από τα πράγματα αναγκάστηκε να πει κάποια λόγια περί «οππορτουνιστικής στροφής» στο 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, δεν παύει να θεωρεί σοσιαλιστική τη Σοβιετική Ένωση μέχρι το 1990 που διαλύθηκε. Η θέση της που μιλά για 70 χρόνια σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση δείχνει πως τα λόγια της περί «στροφής» στο 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ είναι κούφια. Η θέση πως από το 1917 έως το 1990 είχαμε σοσιαλισμό στη Σοβιετική Ένωση διαγράφει ότι υπήρξε μια αντεπαναστατική τομή το 1956 και, στην πραγματικότητα, συντηρεί σε μια νέα συσκευασία την υποστήριξη στο ρεβιζιονισμό.

Μερίδιο στην αμαύρωση και στον μηδενισμό της ιστορίας της σοσιαλιστικής οικοδόμησης έχουν και τα ρεύματα του τροτσικισμού, του λεγόμενου «αντικαπιταλισμού» και του αναρχισμού που οι θεωρίες τους προσθέτουν άλλα αναχώματα στην υπόθεση της ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος.

Στην σύγχρονη πάλη για το άνοιγμα του σοσιαλιστικού δρόμου, το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα έχει να δώσει και δίνει μια σημαντική συμβολή με την κριτική του στα αναθεωρητικά και λαθεμένα ρεύματα που το εμποδίζουν. Ξεχωριστής σημασίας είναι η συμβολή του στην ερμηνεία της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στις σοσιαλιστικές χώρες που βασίζεται στη λαμπρή θεωρία του Μάο Τσετούνγκ ότι στη σοσιαλιστική κοινωνία υπάρχουν τάξεις, ταξική πάλη και αγώνας ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και καπιταλιστικό δρόμο. Ότι για να αποτραπεί η καπιταλιστική παλινόρθωση στη σοσιαλιστική κοινωνία χρειάζεται αγώνας για την υπεράσπιση της δικτατορίας του προλεταριάτου και για τη συνέχιση της επανάστασης κάτω από τη δικτατορία του προλεταριάτου με πλατιά κινητοποίηση των λαϊκών μαζών, σαν αυτή που ενσάρκωσε η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση. Αυτή η σπουδαία θεωρία, που εμπλούτισε το θησαυροφυλάκιο του μαρξισμού-λενινισμού και είναι βγαλμένη από την πείρα των πρώτων προσπαθειών οικοδόμησης του σοσιαλισμού, έχει δεχτεί σφοδρές επιθέσεις από τον ρεβιζιονισμό. Παραμένει εκτοπισμένη από τα γραφόμενα των αστικών και ρεβιζιονιστικών ρευμάτων για να διατηρείται όχι μόνο συσκότιση στο θέμα της εξήγησης της καπιταλιστικής παλινόρθωσης αλλά και για να διαβάλλεται η περίοδος σοσιαλιστικής οικοδόμησης αποδίδεται στο σοσιαλισμό ο χαρακτηρισμός του αποτυχημένου συστήματος.

Το ζήτημα αυτό έχει κορυφαία σημασία για το μέλλον του σοσιαλισμού αλλά και για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος και ο ρόλος του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος σε αυτό είναι και σήμερα εξαιρετικά επίκαιρος και αναντικατάστατος.

*

Συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλες και φίλοι

Σε μια εποχή όπου, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τη μεγάλη αντιφασιστική νίκη, η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό αποικισμό και νεοαποικισμό σημείωνε μια μεγάλη ανάπτυξη και στα τέλη της δεκαετίας του 1950 – αρχές της δεκαετίας του 1960 η Ασία, η Αφρική, η Λατινική Αμερική είχαν μετατραπεί σε μια ζώνη θυελλωδών αγώνων για την εθνική απελευθέρωση και την εθνική ανεξαρτησία, ο σοβιετικός ρεβιζιονισμός προώθησε μια γραμμή υπονόμευσης του εθνικοαπελευθερωτικού και εθνικοανεξαρτησιακού αγώνα. Ο Χρυστσιοφικός ρεβιζιονισμός διαστρεβλώνοντας τη λενινιστική πολιτική της ειρηνικής συνύπαρξης κρατών με διαφορετικό κοινωνικό σύστημα και μετατρέποντάς την σε μια γενική γραμμή συνεργασίας με τον ιμπεριαλισμό, κινδυνολογώντας με τη λεγόμενη θεωρία των «σπινθήρων», η οποία παρουσίαζε τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες ως «μικρούς σπινθήρες» που «μπορούν να προκαλέσουν παγκόσμιο πόλεμο», στράφηκε

ενάντια στον αγώνα των κινημάτων των λαών που μάχονταν για την εθνική απελευθέρωση και την εθνική ανεξαρτησία .

Αυτή η υπονομευτική γραμμή βρήκε την έκφρασή της και στην πολιτική της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας του ΚΚΕ και της ΕΔΑ. Η «Αναγέννηση» στηλίτευε τη ηγεσία της ΕΔΑ για το ότι *«βαθμιαία εγκατέλειψε την πάλη εναντίον της κύριας αιτίας της κακοδαιμονίας του τόπου, δηλ. Της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης και υποδούλωσης»*. Κατάγγειλε ότι *«από δω και κάμποσο καιρό, το αίτημα της αποχώρησης της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ έχει εγκαταλειφθεί, και ουσιαστικά και τυπικά»* και ότι *«σε κανένα από τα βασικά ντοκουμέντα της τελευταίας περιόδου δεν προβάλλεται το αίτημα της αποχώρησης της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ»*.

Η υπονόμηση του εθνικοανεξαρτησιακού αγώνα ήταν ένα από τα κύρια ζητήματα που ανέδειξαν οι μαρξιστές-λενινιστές μόλις βγήκαν στο δημόσιο στίβο της αντιρεβιζιονιστικής πάλης. Η πολιτική εγκατάλειψης του αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία της Ελλάδας χαρακτηρίζει τον ελληνικό ρεβιζιονισμό ως τις μέρες μας. Αποτελεί κεντρικό σημείο και της σημερινής αντιπαράθεσης του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος με τα ρεβιζιονιστικά ρεύματα, σε μια εποχή όπου η ρεβιζιονιστική πολιτική υπονόμησης του εθνικοανεξαρτησιακού αγώνα έχει φτάσει ως τις έσχατες συνέπειές της. Συνέπειες που εκφράζονται με τον ολοκληρωτικό εξοβελισμό του αιτήματος της εθνικής ανεξαρτησίας και ακόμα χειρότερα με το ότι πρώην φορείς του ρεβιζιονισμού έχουν μετατραπεί σε αστικά κόμματα-απολογητές και ανοικτά στηρίγματα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και της πολιτικής εθνικής υποτέλειας.

Οι λεγόμενοι «ανανεωτές» της Αριστεράς του ΚΚΕεσ και αργότερα του ΣΥΝασπισμού και του ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο εγκατέλειψαν το αίτημα της πάλης του λαού μας για την εθνική ανεξαρτησία και την έξοδο της χώρας μας από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς της ΕΕ και του ΝΑΤΟ αλλά έγιναν και υποστηρικτές της ένταξης και παραμονής της χώρας μας στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ και πρόθυμοι εξυπηρετητές των επιδιώξεων του ευρωπαϊκού και του αμερικανοΝΑΤΟικού ιμπεριαλισμού.

Από την άλλη πλευρά η ηγεσία του ΚΚΕ δεν θεωρεί ότι η Ελλάδα είναι χώρα εξαρτημένη από τον δυτικό ιμπεριαλισμό, δεν θεωρεί ότι πρέπει να καταπολεμιέται η πολιτική των κυβερνήσεων της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης ως πολιτική εθνικής υποτέλειας. Έχει στείλει στις καλές δεξές το αντιιμπεριαλιστικό αίτημα της εθνικής ανεξαρτησίας.

Στη χορωδία της αποκήρυξης του αγώνα για εθνική ανεξαρτησία συμμετέχουν σχεδόν όλες οι οργανώσεις του τροτσκιστικού, του λεγόμενου «αντικαπιταλιστικού» και αναρχικού χώρου.

Μπορεί η ιμπεριαλιστική εξάρτηση να παραμένει βασική πηγή των δεινών που περνά ο ελληνικός λαός, με τα ιμπεριαλιστικά μνημόνια να βοούν για αυτό τα τελευταία χρόνια, ωστόσο, για τα κόμματα και τις οργανώσεις των πολύμορφων ρεβιζιονιστικών ρευμάτων δεν υπάρχει τέτοιο θέμα. Απομένει μόνο, ουσιαστικά, το

μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα να το θέτει, να προβάλλει το αίτημα για εθνική ανεξαρτησία και να καλεί σε εθνικοανεξαρτησιακό αγώνα. Το γεγονός ότι αυτός αγώνας είναι ο αναγκαίος και αναπόφευκτος δρόμος μέσα από τον οποίο περνάει η πάλη για την απαλλαγή του λαού από τα κοινωνικά δεινά και για το άνοιγμα του δρόμου προς τον σοσιαλισμό υπογραμμίζει πόσο αναγκαία είναι σήμερα η ανάπτυξη του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος που στηρίζει και τον προωθεί αυτόν τον αγώνα με όλες του τις δυνάμεις.

*

Η διακήρυξη του 20ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ για το δρόμο του *«ειρηνικού περάσματος»* ή όπως αλλιώς λέγεται για *«το πέρασμα στο σοσιαλισμό με τον κοινοβουλευτικό δρόμο»* πρόβαλε ένα δρόμο διαμετρικά αντίθετο από εκείνον της Οκτωβριανής Επανάστασης καθώς και όλων των νικηφόρων επαναστάσεων που καθοδηγήθηκαν από κομμουνιστικά κόμματα. Με τη γραμμή αυτή ο ρεβιζιονισμός ανέτρεψε την επαναστατική κατεύθυνση του κομμουνιστικού κινήματος. Η γραμμή του *«κοινοβουλευτικού δρόμου»* δηλητηρίασε τα κομμουνιστικά κόμματα και μεταμόρφωσε την πολιτική τους σε μια ρεφορμιστική πολιτική.

Η ρεβιζιονιστική ηγεσία που επιβλήθηκε πραξικοπηματικά στο ΚΚΕ τη μετέφερε και στην Ελλάδα και το αποτέλεσμα της ήταν την επαναστατική πολιτική του κομμουνιστικού κινήματος για την ανατροπή του καθεστώτος κυριαρχίας της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού να την μεταλλάξει σε μια ρεφορμιστική πολιτική προσαρμογής στο αστικό σύστημα.

Η ρεφορμιστική μετάλλαξη έβαλε στη θέση του επαναστατικού προγράμματος του κομμουνιστικού κινήματος ρεφορμιστικά πολιτικά προγράμματα που έχουν ως πυρήνα τους τη ρεβιζιονιστική θεωρία της πραγματοποίησης του μετασχηματισμού του καπιταλιστικού συστήματος σε σοσιαλισμό μέσω βαθμιαίων διαρθρωτικών αλλαγών. Αντικατέστησε τον επαναστατικό και ανεξάρτητο χαρακτήρα της πολιτικής του κομμουνιστικού κινήματος με μια πολιτική συμβιβασμού με το αστικό σύστημα και ουράς στα αστικά κόμματα. Έθεσε σε πρώτη μοίρα την κοινοβουλευτική πάλη και την αλλαγή κοινοβουλευτικών συσχετισμών και υποβάθμισε την εξωκοινοβουλευτική πάλη, ορθώνοντας εμπόδια στην ανάπτυξη των μαζικών λαϊκών εξωκοινοβουλευτικών αγώνων. Στη θέση του αγωνιστικού, ταξικά ασυμβίβαστου πνεύματος πάλης για την επίτευξη των μικρών και μεγάλων στόχων της εργατικής τάξης και του λαού, προώθησε το πνεύμα του ταξικού συμβιβασμού.

Το μαρξιστικό-λενινιστικό αντιπαρατέθηκε διαχρονικά σε όλες τις εκφράσεις ρεφορμιστικής πολιτικής που προώθησαν τα ρεβιζιονιστικά κόμματα:

Η *«Αναγέννηση»* υπέβαλε σε συστηματική κριτική το ρεφορμιστικό πρόγραμμα που πρόβαλε η ηγεσία της ΕΔΑ με την πολιτική του *«αναπτυγμένου και ολοκληρωμένου προγράμματος ουσιαστικού εκδημοκρατισμού σε όλους τους τομείς»* και των *«ενδιάμεσων φάσεων για την πραγματοποίηση της εθνικοδημοκρατικής αλλαγής»*. Ξεσκέπασε την πολιτική της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας της ΕΔΑ ως μια πολιτική άρνησης του ηγετικού ρόλου της Αριστεράς στο κίνημα που στήριξε τις ελπίδες της

για μια «αλλαγή» στην Ένωση Κέντρου και μετατράπηκε σε νεροκουβαλητή της πολιτικής του Γεωργίου Παπανδρέου, φτάνοντας ως το σημείο στις βουλευτικές εκλογές του 1964 να παραχωρήσει ανοιχτά ένα μέρος των δυνάμεων της ΕΔΑ στην Ένωση Κέντρου.

Η «Αναγέννηση» κατάγγειλε τη γραμμή της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας ως μια *«γραμμή ευνουχισμού των λαϊκών αγώνων»*, *«κατευνασμού των αγωνιστικών διαθέσεων του λαού»* που *«άμβλυνε και εξασθένιζε το αγωνιστικό πνεύμα»*.

Στη διάρκεια της επτάχρονης δικτατορίας το μαρξιστικό- λενινιστικό κίνημα αντιπαρατέθηκε στη γραμμή προσαρμογής των ρεβιζιονιστών του ΚΚΕ και του ΚΚΕεσ στις μανούβρες των ψευδοδημοψηφισμάτων και της «φιλευθεροποίησης» του φασιστικού καθεστώτος. Ήλθε σε οξεία αντιπαράθεση με τη γραμμή συγκράτησης και υπονόμευσης του μαζικού αντιφασιστικού κινήματος και άρνησης των αντιιμπεριαλιστικών αιτημάτων που ακολούθησαν οι ρεβιζιονιστές στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973, ιδιαίτερα αυτοί του ΚΚΕ που εναντιώθηκαν και συκοφάντησαν την κατάληψη του.

Μετά τη δικτατορία, το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα άσκησε επανειλημμένα εξαντλητική κριτική στα ρεφορμιστικά προγράμματα των ρεβιζιονιστικών ηγεσιών που προβλήθηκαν με τις ποικίλες ονομασίες της *«δημοκρατίας του λαού»*, της *«πραγματικής αλλαγής»*, *«της αλλαγής με κατεύθυνση το σοσιαλισμό»*, της *«νέου τύπου ανάπτυξης»*, της *«λαϊκής εξουσίας που μπορεί να προκύψει και από κυβέρνηση αντιιμπεριαλιστικών – αντιμονοπωλιακών δυνάμεων με βάση το κοινοβούλιο»*, της *«εναλλακτικής δημοκρατικής διακυβέρνησης»*, του *«προγράμματος προοδευτικής διεξόδου από την κρίση»*, του προγράμματος για την *«πρώτη φορά κυβέρνηση της Αριστεράς»*. Κατάγγειλε τις ρεβιζιονιστικές προτάσεις για *«κυβέρνηση δημοκρατικών δυνάμεων»* και για *«κυβέρνηση πραγματικής αλλαγής»* ως πολιτικές υποβοήθησης της πολιτικής των αστικών κομμάτων και ενσωμάτωσης στο αστικό σύστημα. Και αυτό αποδείχθηκε με την πολιτική της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας του ΚΚΕ που έγινε τις δεκαετίες του 1970-1980 παρακολούθημα της «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ. Με τις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα το 1989 στις οποίες ο ΣΥΝασπισμός του ΚΚΕ του Χαρίλαου Φλωράκη και της ΕΑΡ του Λεωνίδα Κύρκου, έγινε κυβερνητικός συνεταιίρος της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Και, τέλος, με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με την οποία ο πρώην «ανανεωτικός» ρεβιζιονισμός κατάληξε να γίνει κόμμα-διαχειριστής των συμφερόντων της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης και του αμερικανοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα καταδίκασε πολλές φορές μεταπολιτευτικά την άλλοτε συμβιβαστική και υποχωρητική και άλλοτε διασπαστική πολιτική των ρεβιζιονιστών στο μαζικό κίνημα που είχε αρνητική επίδραση σε σημαντικούς αγώνες των εργαζομένων, της αγροτιάς και της νεολαίας. Πολλές είναι οι περιπτώσεις που αυτή πολιτική τους αποδυνάμωσε και ανέκοψε μαζικούς αγώνες.

Η ρεβιζιονιστική πολιτική εξακολουθεί και σήμερα να ταλαιπωρεί το κίνημα, να εμποδίζει την ανασύνταξη των δυνάμεων του κομμουνιστικού και αριστερού

κινήματος και να υποσκάπτει την ανάκαμψη του αγωνιστικού μαζικού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Είναι παρούσα στη θέση της ηγεσίας ΚΚΕ που λέει ότι «σήμερα διαθέτει σύγχρονο, επιστημονικά επεξεργασμένο πρόγραμμα εξουσίας – διακυβέρνησης, το οποίο είναι έτοιμο να το υπηρετήσει από κυβερνητικές θέσεις, όταν ο λαός το επιλέξει». Η θέση ότι το ΚΚΕ «είναι έτοιμο να αναλάβει τις ευθύνες» και να «εφαρμόσει» ένα κυβερνητικό πρόγραμμα προς όφελος του λαού αν ο λαός το εκλέξει «πρώτο κόμμα» επαναλαμβάνει όλη την απατηλή ουσία της ρεβιζιονιστικής γραμμής του κοινοβουλευτικού δρόμου προς το σοσιαλισμό. Η αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών εμφανίζεται, έτσι, σαν ο κύριος δρόμος για να επιτύχει το λαϊκό κίνημα τους στόχους του και αυτό ενισχύεται και από δηλώσεις σαν κι αυτές του γ.γ. του ΚΚΕ Δ. Κουτσούμπα, που προεκλογικά έλεγε στους εργάτες της ΛΑΡΚΟ πως τα αποτελέσματα του αγώνα τους εξαρτώνται από την αύξηση της κοινοβουλευτικής δύναμης του ΚΚΕ .

Σε στιγμές κρίσης του αστικού συστήματος, όταν εκδηλωνόταν με ένταση η αντίθεση των λαϊκών μαζών στην πολιτική των κυρίαρχων αστικών κομμάτων, δεν είναι τυχαίο που οι ρεβιζιονιστικές ηγεσίες δεν επέλεξαν να ενισχύσουν τον ανεξάρτητο αγώνα της Αριστεράς και τον μαζικό εξωκοινοβουλευτικό αγώνα αλλά συναίνεσαν σε μια «διέξοδο από την κρίση» της μέσα από εκλογές και από το αστικό κοινοβούλιο. Το 1989 με τη ρεφορμιστική αντίληψη τους για μια «κυβερνώσα Αριστερά», δηλαδή, για την κατάληψη κυβερνητικών θώκων από την Αριστερά, έγιναν δεκανίκια των κυβερνήσεων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και έδωσαν χέρι βοήθειας στα δύο κόμματα της μεγαλοαστικής τάξης να ξεπεράσουν προβλήματα διακυβέρνησης.

Να θυμηθούμε, όμως, και το πιο πρόσφατο φθινόπωρο του 2011, όταν οι πολύ μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στο πρώτο μνημόνιο έφεραν σε δύσκολη θέση τους κυβερνώντες, από την οποία θέλησαν να βγουν με τον ελιγμό των εκλογών. Τότε η ηγεσία του ΚΚΕ είδε και πάλι ως διέξοδο τον κοινοβουλευτικό δρόμο και βγήκε με τη γ.γ. του Αλ. Παπαρήγα, από νωρίς, να ζητήσει και αυτή εκλογές.

Να θυμηθούμε, τέλος, πως η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ για την ανάδειξη μέσα από τις κοινοβουλευτικές εκλογές μιας «κυβέρνησης της Αριστεράς» έγινε βαλβίδα εκτόνωσης του ισχυρού λαϊκού κινήματος ενάντια στα μνημόνια και γέφυρα για την κλιμάκωση της μνημονιακής πολιτικής.

Η ρεβιζιονιστική πολιτική είναι γραμμή προσαρμογής στην αστική πολιτική που δίνει προτεραιότητα στον κοινοβουλευτικό δρόμο και όχι στον δρόμο των μαζικών εξωκοινοβουλευτικών αγώνων. Οποτε οξύνεται η αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική αυτό φανερώνεται. Πρόσφατο παράδειγμα ενός τέτοιου φαινομένου είχαμε την περίοδο της πανδημίας, όταν η κυβέρνηση Μητσοτάκη επέβαλε μια πολιτική πρωτόγνωρου για τη μεταπολίτευση αυταρχισμού, βίας και καταστολής και το ΚΚΕ και οι δυνάμεις του σιώπησαν. Απέφυγαν να καλέσουν δημόσιες μαζικές κινητοποιήσεις για το σπάσιμο του καθεστώτος απαγορεύσεων των συλλαλητηρίων και των διαδηλώσεων και στην ουσία «συμμορφώθηκαν» με την κυβερνητική πολιτική.

Η ρεφορμιστική πολιτική, την περίοδο που διανύουμε, έχει βρει και άλλες εκφάνσεις στην πολιτική μιας σειράς μικρών οργανώσεων που έγιναν τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ ως το 2015. Στην πολιτική, επίσης, των λεγόμενων «μεταβατικών» ή «αντικαπιταλιστικών» προγραμμάτων που προβάλλουν οι οργανώσεις του τροτσκισμού, του ΝΑΡ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και πρώην κομμάτια του ΣΥΡΙΖΑ. Τα αιτήματα τους για «εθνικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας», για «εθνικοποίηση των επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο», για «εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος χωρίς αποζημίωση και με κοινωνικό έλεγχο», για «παύση πληρωμών του χρέους – μη αναγνώριση και διαγραφή του» και άλλα παρόμοια είναι παράγωγα της απατηλής ρεφορμιστικής λογικής που θεωρεί πως, χωρίς απαραίτητα να γίνει ανατροπή της αστικής κυριαρχίας, μπορούν να προωθηθούν αλλαγές με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, που να αποτελέσουν βήματα μετάβασης προς τον σοσιαλισμό. Αποτελούν σε μεγάλο βαθμό παραλλαγή παλιότερων ρεβιζιονιστικών αιτημάτων του ΚΚΕ και άλλων που μιλούσαν για «διαρθρωτικές αλλαγές σε κατεύθυνση ανεξάρτητης ανάπτυξης της οικονομίας» με την επέκταση του κρατικού τομέα της οικονομίας, για «ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στη διαχείριση των επιχειρήσεων» κλπ. Δεν είναι, λοιπόν, παράξενο ότι με τα λεγόμενα «μεταβατικά αντικαπιταλιστικά προγράμματα» αρκετές από αυτές τις οργανώσεις έγιναν, για μια περίοδο, ακόλουθοι του ΣΥΡΙΖΑ.

Για να επανακτήσει το κομμουνιστικό κίνημα επαναστατική πολιτική αναγκαίος όρος είναι όλες οι σημερινές μορφές με τις οποίες εμφανίζεται η ρεφορμιστική πολιτική στο κίνημα να συνεχίσουν να υποβάλλονται σε κριτική και απόρριψη. Αυτό μπορεί να το επιτελέσει και πρέπει να συνεχίζει να το επιτελεί το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα ισχυροποιώντας τον ιδεολογικοπολιτικό αγώνα του και τη δράση του και επιβεβαιώνοντας με αυτόν τον τρόπο την σύγχρονη αναγκαιότητά του.

*

Η ρεβιζιονιστική στροφή στο κομμουνιστικό κίνημα σήμανε επίθεση και ενάντια στην επαναστατική ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος. Εκτός από τη συκοφάντηση της περιόδου οικοδόμησης του σοσιαλισμού, που αναφέραμε παραπάνω, ο εγχώριος ρεβιζιονισμός προχώρησε σε μια κατεύθυνση, η οποία -όπως έγραφε η «Αναγέννηση»- «αντί για την αντικειμενική εκτίμηση των λαθών του παρελθόντος, έκανε μια αδίσταχτη καπηλεία λαθών, υπαρκτών και ανύπαρκτων, κατάφωρη διαστρέβλωση πραγματικών γεγονότων, παραμόρφωση τής πραγματικότητας. Αντί για μια αντικειμενική εκτίμηση των επιτυχιών του παρελθόντος έκανε, ουσιαστικά, μια πρωτοφανή προσπάθεια μηδενισμού όλης τής προηγούμενης ιστορίας του κινήματος, διαγραφής των καλύτερων αγωνιστικών του παραδόσεων».

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα κατάγγειλε αυτήν την ρεβιζιονιστική κατεύθυνση εκτίμησης της ιστορίας του ΚΚΕ σαν μέρος «μιας αχαλίνωτης εκστρατείας για την ανατροπή των ίδιων των θεμελίων του κινήματος με τη σημαία της «αλλαγής» και του «νέου πνεύματος»» και αντέταξε στην ρεβιζιονιστική παραχάραξη της επαναστατικής ιστορίας του ΚΚΕ τη θέση του ότι «παρά τα λάθη που διέπραξε στην πορεία της δράσης του, αυτό που κύρια χαρακτηρίζει το ΚΚΕ ως το 1956 είναι η θετική προσφορά

του. Με την ίδρυσή του και με τη δράση του κοντά τέσσερις δεκαετίες, το ΚΚΕ πρόσφερε τεράστιες και ανεκτίμητες υπηρεσίες στο λαό και τον τόπο μας».

Διαστρεβλωτικές, μειωτικές έως και απορριπτικές εκτιμήσεις της επαναστατικής ιστορίας ΚΚΕ αλλά και συνολικότερα της γενικής γραμμής του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος ως το 1956 συνεχίζονται να προβάλλονται μέχρι τις μέρες μας από τα ρεύματα του ρεβιζιονισμού, του τροτσκισμού και του λεγόμενου «αντικαπιταλισμού». Ειδικά η ηγεσία του ΚΚΕ έχει προχωρήσει, σήμερα, σε μία νέα αναθεώρηση της ιστορίας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, τροτσκορεβιζιονιστικού τύπου, έχοντας βγάλει λαθεμένη τη γραμμή της Τρίτης Κομμουνιστικής Διεθνούς, τη γραμμή της Μεγάλης Αντιφασιστικής Νίκης, κατ' επέκταση της γραμμής που δημιούργησε την εποποιία του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ.

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα μια από τις πιο πολύτιμες υπηρεσίες που έχει προσφέρει και πρέπει να συνεχίσει προσφέρει, σήμερα, είναι η καταπολέμηση των ρεβιζιονιστικών αναθεωρήσεων της επαναστατικής ιστορίας του κομμουνιστικού κινήματος και η υπεράσπιση της επαναστατικής κληρονομιάς του που περιέχει μεγάλα διδάγματα, θετικά και αρνητικά, απαραίτητα για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα, που έχει βγει από τα σπλάχνα του επαναστατικού ΚΚΕ, χρειάζεται να αξιοποιήσει αυτά τα διδάγματα. Χρειάζεται, όμως, να διδαχθεί και από τις θετικές και αρνητικές εμπειρίες της δικής του 60χρονης πορείας. Διαθέτει γνώση από την αδιάλειπτη συμμετοχή του στους κοινωνικούς και αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες. Διαθέτει εμπειρίες στα ζητήματα της ιδεολογικοπολιτικής πάλης, της εσωτερικής λειτουργίας μιας μαρξιστικής-λενινιστικής οργάνωσης, της πολιτικής τακτικής και του στυλ της πολιτικής δουλειάς, της μετωπικής πολιτικής και της δουλειάς στο μαζικό κίνημα.

Πρέπει να αξιοποιήσει το θετικό κεφάλαιο που έχει συσσωρεύσει για τη στήριξη της πολιτικής δουλειάς του πρώτα και κύρια στις δικές του δυνάμεις, για τη διεξαγωγή του αγώνα ενάντια στο καθεστώς κυριαρχίας της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, για την πάλη ενάντια στην πολιτική των αστικών κομμάτων και ενάντια στις σύγχρονες εκφράσεις της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας και της ρεφορμιστικής πολιτικής, για την ερμηνεία της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και τα ιστορικά συμπεράσματα που έχει βγάλει από αυτήν, για την αγωνιστική ανασύνταξη του μαζικού εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα πρέπει, όμως, να μάθει και από τα σφάλματα που έκανε στον τρόπο επίλυσης εσωκομματικών διαφωνιών, στην καθοδηγητική και οργανωτική λειτουργία του, στην πολιτική τακτική του και σε άλλους τομείς της πολιτικής δουλειάς του. Γι' αυτό το σκοπό το Μ-Λ ΚΚΕ στο 6ο συνέδριό του, το 2018, προχώρησε στην εξαγωγή ορισμένων συμπερασμάτων για την αγωνιστική πορεία του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος. Έκανε αυτοκριτική τοποθέτηση για τα λάθη του, κατέθεσε την βασική εκτίμηση του για τις αιτίες που τα προκάλεσαν και

υπογράμμισε πως «το κύριο χαρακτηριστικό της δράσης του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος είναι η θετική συνεισφορά στον αγώνα του λαού μας».

Έχει σημασία να υπενθυμίσουμε πως το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα ακόμα και τον καιρό των διασπάσεων του δεν έπαψε να είναι στο στίβο του αγώνα. Οι ιδεολογικοπολιτικές του βάσεις, το αγωνιστικό πνεύμα του είναι ο λόγος που, μετά από μια περίοδο εξασθένησης του, άρχισε να ανακάμπτει. Αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης είναι το Μ-Λ ΚΚΕ.

Το Μ-Λ ΚΚΕ συνεχίζει το δρόμο που χάραξε το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα από την ίδρυσή του, αναδεικνύοντας μέσα στους ιδεολογικοπολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες την ορθότητα, την αναγκαιότητα και την επικαιρότητα της γραμμής του. Επιδιώκει τη δημιουργική εφαρμογή και ανάπτυξη αυτής της γραμμής για να ανταποκρίνεται στις σημερινές απαιτήσεις του κινήματος και στη μεγάλη ανάγκη της αναδημιουργίας ενός πραγματικού και μαζικού κομμουνιστικού κόμματος. Μια ανάγκη που επιβεβαιώνεται δεκαετίες από την πραγματικότητα και το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα, από την ίδρυσή του, έχει θέσει την εκπλήρωσή της ως κορυφαία αποστολή του.

Η εξάπλωση του κινήματός μας κρίνεται και θα κριθεί, πρώτα απ' όλα, από την στάση του και την πάλη του για τα προβλήματα της εργατικής τάξης και του λαού μας. Από την πάλη του ενάντια στο καθεστώς κυριαρχίας της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων και των αστικών κομμάτων. Από τη συμβολή του στην ανάπτυξη της μαζικής εργατικής και λαϊκής πάλης και στο αντιιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα. Από την πρωτοπόρα δράση του στον αγώνα για το ψωμί, τη δουλειά, τη δημοκρατία, την ειρήνη, την εθνική ανεξαρτησία και το σοσιαλισμό.

Για να δυναμώσει το κίνημά μας χρειάζεται να συνεχίσουμε τον ιδεολογικοπολιτικό αγώνα ενάντια στη ρεβιζιονιστική γραμμή του ΚΚΕ, ενάντια στα κατάλοιπα των σοσιαλδημοκρατικών-ρεφορμιστικών αντιλήψεων του ΣΥΡΙΖΑ, ενάντια σε λαθεμένες κατευθύνσεις που προβάλλονται από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Χρειάζεται να συνδεθούμε περισσότερο με τις λαϊκές μάζες, με τα προβλήματα και τις ανάγκες τους και να ενισχύουμε τη παρέμβασή μας και το ρόλο μας στο μαζικό κίνημα.

Χρειάζεται να συνεχίσουμε την προσπάθειά μας για τη δημιουργία των όρων συνένωσης της βασικής μάζας των μαρξιστών-λενινιστών, των οργανωμένων και ανένταχτων πραγματικών κομμουνιστών σε ένα κόμμα που θα μπορέσει να συσπειρώσει την εργατική τάξη και τον ελληνικό λαό σε ένα νικηφόρο αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την ντόπια μεγαλοαστική τάξη.

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι

Η 60χρονη εμπειρία πάλης του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος έχει δείξει πως ο δρόμος για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος είναι μακρύς και

ελικοειδής. Έχει δείξει, ταυτόχρονα, πως το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα διαθέτει τα ιδεολογικοπολιτικά και αγωνιστικά εφόδια και τις αντοχές να τον διανύσει ξεπερνώντας τις δυσκολίες του.

60 χρόνια από τότε που οι πρωτοπόροι κομμουνιστές μαρξιστές-λενινιστές του επαναστατικού ΚΚΕ ήλθαν σε ρήξη με τον αντεπαναστατικό και διαλυτικό ρεβιζιονισμό και ξεκίνησαν την μεγάλη πορεία «ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ», εμείς έχοντας πάρει την αγωνιστική σκυτάλη για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος από το σημείο που αυτοί την έφτασαν, καλούμαστε, σήμερα, με αγωνιστικό πνεύμα, δύναμη και αισιοδοξία να την προχωρήσουμε πιο μπροστά.